

[Hanne Reintoft.]

greb i den økonomiske fordeling af nationalproduktet.

Det er trods denne VKR-regering lykkedes at fastholde enkelte vundne rettigheder som dyrtidsreguleringen, overenskomstforhandlingsretten m. m. Det er svært at fastholde det; der gøres stadig indgreb imod det; men indtil nu er det lykkedes, og det må være en meget vigtig sag i den kommende tid. Alle vundne rettigheder må forsvares, idet regeringens politiske kurs mod fællesmarkedet meget hurtigt kan ødelægge den beskedne levestandard og de beskedne rettigheder, som lønmodtagerne har opnået gennem over 100 års kamp mod udbytterklassen.

Lad mig i den forbindelse kommentere de bemærkninger, den socialdemokratiske ordfører kom med om, at det var mærkeligt, at nogen havde kunnet finde ud af deres stilling til fællesmarkedet på indeværende tidspunkt. Det er jo ikke så mærkeligt, eftersom forhandlingerne i Bruxelles er afsluttet, måske lige med undtagelse af forhandlingerne om de færøske og grønlandske forhold, og vi er altså nogle, der godt kan finde ud af at tage stilling til det, når forhandlingsresultatet foreligger. Må jeg også i den forbindelse sige, at det heller ikke skulle være så svært for et stort parti som socialdemokratiet at finde ud af, hvad internationalisme er. Monopolernes kosmopolisme er unægtelig ikke det samme som arbejderklassens internationale solidaritet. Det, at monopolerne slutter sig sammen for at øge udbytningen, er tværtimod det stik modsatte af, at arbejderklassen i fællesskab frigør sig for udbytningen. Det skulle være elementært, og når man står her og vrøvler om socialistisk socialdemokratisme, eller hvad man nu kalder det, kunne man vel forvente, at man havde rede på grundbegreberne.

Jeg vil gerne rose regeringen for, at den har været effektiv til at sikre storkapitalens forrentning. Det har den gjort meget klassebestemt, meget kynisk, og man har lige så kynisk og klassebestemt virkeliggjort arbejdsgevernes ønsker. Vi skal ikke gå ud i valgkamp og sige, at det har været en udygtig regering. Det har været en regering, der meget dygtigt har forringet det arbejdende folks levestandard og ført storkapitalens, arbejdsgevernes og overklassens politik, det

skal den have med på vejen. Men det skal også siges, at socialdemokraterne og deres reformistiske tilhængere har gjort det let for regeringen på mange måder. De har lettet den vej frem ved at gennemføre boligforliget af 1966. Man har lettet med realkreditforlig osv., så det ikke var så svært at sikre boligspekulanternes profit, så det var let at begrænse lønarbejdernes forbrug. Man opfandt selv indkomstpolitikken og har med såkaldt succes ført den frem i 1963 og med mindre succes i 1967. Det har gjort det lettere at forhindre en demokratisk uddannelsesudvikling, forringe de sociale ydelsers købekraft og fortsætte udsalget af landets politiske selvstændighed til Kommissionens ene-vælde, selv om man prøver at bilde os ind, at man ikke kan finde ud af, hvilken stilling man skal tage.

Trods mange for arbejderklassen bitre socialdemokratiske knæfald for storkapitalen må vi alligevel stadig appellere til den sociale indignation — at den findes i socialdemokratiet for øjeblikket, kunne det sidste møde vel nok tyde på — og vi må forsøge at skabe bedre arbejds- og livsbetingelser for den del af befolkningen, der er dårligst stillet.

Vi må hele tiden have for øje, at der er to veje til forbedring af levestandarden. Dels kan nationalproduktet forøges, dels kan det omfordeles, så flere mennesker får glæde af det. Formålet med en demokratisk beskatning er at fordele nationalproduktet retfærdigt, og vi har derfor — sagligt og nøje gennemarbejdet — forelagt den skatteskala, som kunne medvirke til en løsning af fordelingsproblemet, hvis man altså ville.

En forøgelse af nationalproduktet kan ske på mange måder, men det væsentlige er, at alle arbejdsføre mennesker får del i stigningen i nationalproduktet, så de får en fornemmelse af deres eget værd som skabende individer og sikkerhed og tryghed for en rimelig tilværelse. Betingelsen for at undgå ligegyldighed og manglende interesse for den mest produktive arbejdsindsats er dels en rimelig fordeling af nationens indkomster, dels en 100 pct.s garanti for, at der altid vil være fuld beskæftigelse.

Jeg kan blive meget vred, når man i denne regering påstår, at vi ikke har fuld beskæftigelse, og jeg kan blive meget vred, når man i alle vore lange debatter om ar-